

מזת יקזת הכרשה

וואס דורך איר שפירט מען די זיסקייט פונ'ם באשעפער

משיחותיו של הגה"צ רבי מנחם ברוך יאזע שליט"א בעל 'מתיקות התורה'

סיפור לשולחן שבת

משלוח מנות על מה ולמה?!

אנו גרים בקומה שלישית בבנין בן ארבע קומות, בקומה מעלינו הייתה דיירה שבעליה השכירו אותה, היינו בשכנות טובה עם השוכרים שמעלינו והכל היה נפלא. באחד מימי חגכה של שנה שעברה שוחחתי עם השכן והוא אמר לי שפכל הנראה הם עוברים דיירה, זה נפל עלי פרעם ביום ביהר, הייתה לנו חברות טובה, גם הילדים שחקו זה עם זה ופתאום הם עוזבים. הוא קטע את מחשבותי ואמר, "אנו רוצים להשא, אולם בעלי הדיירה החליטו שהם רוצים לבוא לגור בדיירה שלהם אחרי כמה שנים טובות שלא גרו בה".

לא הספקתי לעכל את הדברים והוא המשיך ואמר, "הם עומדים לשפץ את כל הדיירה מהיסוד, הם כבר סגרו עם קבלן ובתוך שבועיים אנו אמורים להתפנות מהדיירה בכדי שהם יוכלו להתחיל בשפוצים; אחלתי לו שיימצא דיירה בקלות ושיצליח בכל מעשי ידיו ונכנסתי בלב כבד הביתה.

בשרעיתי ראתה אותי היא שאלה מה קרה? אמרתי לה שהשכנים הטובים שלנו עוזבים ובנוסף יערכו שפוצים בדיירה שמעלינו - "את יודעת מה זה שפוצים... ה' יעזר שניעבד זאת בקלות", הרגשתי כמה העולם הזה חולף ושום שכן ושום דבר לא קבוע בעולם.

<< המשך בעמוד ד

לקח מהפרשה

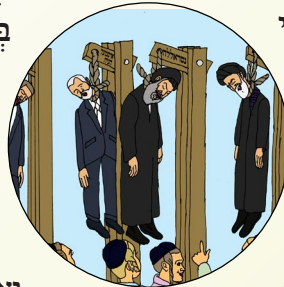
למחות את המן... ולהתמלא בשמחה

המרבה שה' מטיב עמו. ובכדי לזכות להתבונן בטוב צריך לבוא עם הכנעה שלא מגיע לנו כלום וה' ברב טובו מחיה אתנו, ולכן לפני שחייטת הקרבן היה בעל הקרבן סומך בכל כוחו על הבהמה וחושב: "אני שפל כמו בהמה וה' מושיע ומרומם אותי", כמו שדרשו חז"ל על הפסוק "אדם ובהמה תושיע ה' - אלו בני אדם שיערומים בדעת ומשימים עצמם כבהמה".

וזה שאמרו חז"ל במדרש: "אמר רב אסי מפני מה מתחילים תינוקות בתורת כהנים ואין מתחילים מבראשית? אלא שהתינוקות טהורין והקרבנות טהורין יבואו טהורים ויתעסקו בטהורים".

ילד שמתחיל ללמד צריך לדעת את היסוד שמושה רבנו מלמדינו - הכנעה והפרת הטוב - ולא רק ילד, כל אחד שבא ללמד עליו להתמלאות בהכנעה והפרת הטוב לבוא ועל ידי כך התורה מרוממת אותו. וכמוכא בגמרא המעשה הידוע על אלו גר שרצה ללמד את כל התורה על רגל אחת, אמר לו הלל הזקן יסוד כל התורה זה "ואהבת לרעך כמוך", כמו שפרש רש"י על הפסוק: "רעך ורע אביך אל תעזב" - "זה הקב"ה, <<

השבונו אנו זוכים להתחיל את חמש ויקרא שהרבה מפרשיותיה עוסקות בתורת הקרבנות. ופרשתנו פותחת ב'ויקרא' עם אלף זעירא, במדרש מובא שמושה רבנו לא רצה לכתב "ויקרא" מרב ענותנותו אלא 'ויקר', כאלו לא נראה לו ה' אלא בדרך של 'מקרה', ואמר לו הקב"ה לכתב גם את ה-א, ושוב אמר משה שייכתב א' קטנה. וזה גם מה שמוכא במדרש שאחרי בניית המשכן משה רבנו עמד מחוץ למשכן והיה בוש להכנס עד שקרא לו ה'.

התורה מלמדת אתנו יסוד עצום בתחלת

עבודת הקרבנות - מהות הקרבנות - להיות עם לב כנוע ושפל לבוא מרב טוב שהוא מרעיף עלינו - וכאשר הכהנים היו שוחטים את הקרבן, הם היו מסבירים למביא הקרבן באפן מוחשי כמה חסד יש בקנה והושט שדרכם אנו נושמים. וכן קבלת הדם במזרק היה מסמל על כך שהדם נספג כראוי בגוף, וכך היו הכהנים מפרטים על כל אבר מאברי הבהמה כמה חסד יש בגוף האדם.

ועל ידי כך היה מביא הקרבן מתמלא בקרבת ה' הנובעת מהפרת הטוב ומבושה על כל החסד

הגדולה 'עד דלא ידע' - שבפורים אנו מבינים שהתמימות והנאמנות והשמחה בכל הטוב שה' מרעיף עלינו מתוך ידיעה שלא מגיע לנו מאומה, הנה ההשגה הגדולה ביותר.

השבוע התקיימה שמחת הברית לבנו של ראש הישיבה בן השמונים ושמונה ר' צבי קושלבסקי שליט"א, אלפי יהודים באו לטל חלק במעמד המרגש ולחזות בעיניהם את הנס הגדול שמרגש את העולם היהודי.

בדברים שנשא ר' צבי הוא אמר שבשבת הקרובה נקרא את פרשת זכור שמסמל לכפירה נוראה, כפירה שמהותה "אשר קרה" - שהכל במקרה - ההפך מהאמונה שמהותה הכרה בהשגחתו הפרטית של הבורא על כל נברא ועל כל אשר נעשה.

ותכף לפרשת עמלק בסוף פרשת "כי תצא", נאמרה פרשת בכורים שמהותה הכרת הטוב לבורא, כמו שנאמר "וענית ואמרת" - שאינך כפוי טובה (רשי"י) - שכאשר היה גדל ליהודי ענבים בכרם הוא היה ראה באשכול את השגחת הבורא והוא עמד ואמר: "האשכול הזה לא גדל לבד, ה' הוא זה שגדל אתו וה' זן ומפרנס ומכלכל את כלם".

וכך הוא היה עולה לירושלים ושם הוא היה מניף את הבכורים ומכריז: "אני מודה לה' שאני לא עבד במצרים ושיש לי שדה עם פרות בארץ הקדש", וזה התקון לקרירות והמקרויות של עמלק. ובכל שנה אנו קוראים את פרשת מחית עמלק ומתחזקים בהפרת הטוב לבורא כענין מצות בכורים. ולא רק בפרות, אלא נעשה עסק מפל דבר טוב שיש לנו, נרים את הילדים שהם הפרות המתוקים והמשבחים ביותר ונאמר: "רבונו של עולם, אני לא כפוי טובה!". וכן בניח את היד על הלב ונאמר: "רבונו של עולם, הלב שלי פועם, אתה מחיה אותי, יכלתי מזמן להיות משכני עפר ואתה ברחמיך מגן בעדי".

וכאשר נהיה מלאים בהפכה בטוב - נתמלא בהערכה להורים ולבני ביתנו - שכל מה שיש לנו זה בזכותם. כמו שאמר רבי עקיבא לתלמידיו: "שלי ושלכם - שלה הוא". וכאשר האדם מתבונן כמה ה' אוהב אתו, הוא זוכה לקרבת ה' מיחדת וכלו מלא אהבת ה', כענין שבזמן מרדכי ואסתר 'הדר קבלוה מאהבה' - שכאשר כלל ישראל ראו כמה ה' מטיב עמם ושומר עליהם - הם התמלאו באהבה אליו יתברך וכל התורה קבלה משמעות חדשה של מתיקות בבורא הטוב והמטיב.

ובפורים כאשר יוצא הסוד והפנימיות שבלב הטהור של כלל ישראל אנו מתמלאים בשמחה בחלקנו הטוב ומתנערים מההרגל והאדישות. וזועקים: "רבונו של עולם! אני אוהב אותך בכל לבבי - על לבי וכל האברים שפועלים בי; ובכל נפשי - הדם הוא הנפש, הדם שפועל ומחיה את נפשנו; ובכל מאודי - האשה וכל הצלחות והנכסים של האדם. ומבקשים שהלאה יהיה לנו ולכל ישראל אך טוב וחסד.

אל תעבר על דבריו' - תהיה פנוע לפני ה' ולפני הבריות ותפיר טובה, וזה יסוד כל התורה, 'ואידך זיל גמר'.

השנה אנו קוראים את פרשת הקרבנות בשבת זכור ובסמיכות לפורים. בנביא נאמר ששואל לא הרג את הצאן של עמלק בכדי שיוכל להביא מהם קרבנות, ושמואל הנביא אמר לו: "החפץ לה' בעלות וזבחים כשמע בקול ה', הנה שמע מזבח טוב להקשיב מחלב אילים" - תכלית הקרבנות זה הכנעה ונאמנות לדברי הנביא.

במסכת מגלה (יב.) מובא: 'שאלו תלמידיו את רשב"י מפני מה נתחייבו שונאיהן של ישראל שבאותו הדור כליה? אמר להם אמרו אתם, אמרו לו מפני שנהנו מסעדתו של אתו רשע' - למרות שמרדכי הצדיק שמש בסעודה של אחשוורוש והכל היה שם עם הכשר מעלה כמו שנאמר לעשות פרצון איש ואיש - אולם מרדכי אסר להנות מאותה סעודה בכדי שלא יתערבו בגויים ויראו את אחשוורוש מחלל את בגדי הכהונה, ולפיכך קוראים על משתה אחשוורוש - שגלמוד להבדל מאמות העולם)

ברם, כלל ישראל לא שמעו למרדכי ובגלל חסר הנאמנות נגזרה הגזרה, ובכדי לבטל את הגזרה עם ישראל היו צריכים לעשות מעשים של נאמנות מחלטת, שצמו שלושה ימים לילה ויום ולא אכלו מצות באותו ליל הסדר מרב נאמנותם למה שנצטוו, ולא עוד אלא שאסתר עצמה מסרה את עצמה לספק מיתה, כמו שאמרה "וכאשר אבדתי אבדתי" מרב נאמנותה למרדכי. וכמו שנאמר: "ואת מאמר מרדכי אסתר עשה כאשר היה באמנה אתו", ודוקא הנאמנות הזו בטלה את הגזרה.

ולפיכך מרדכי כנס את כל הילדים שהם טהורים ותמימים ולמד אתם את תורת קרבן העמר, שלפני שאנו אוכלים מהתבואה החדשה אנו מביאים קרבן של הפרת הטוב ונאמנות וזה נצח את העשרת אלפים כפר כסף של המן הרשע, כי העקר זה האיקנות - הלב הטהור והנאמן של כלל ישראל לפני ה'.

ושבוע לפני פורים חל יום פטירתו של משה רבנו שמלמדנו הכנעה ונאמנות מהי, וכמובא מהאריז"ל שמשה זכה לשער הנזן בהר נ' - בו על ידי שבטל את רצונו הגדול - להכנס לארץ ישראל - לרצון ה'; וזה נצח את חמשים שערי טמאה של המן הרשע.

לקח נפלא זה עלינו לקחת עמנו לימי הפורים הנפלאים הבעל"ט. המן מסמל לחסר נאמנות שבגד במרדכי שהציל את חייו ומרדכי היה אדונו, וכן לחסר ספוק בטוב כמו שאמר "וכל זה איננו שוה לי". ואנו מוחים את המן על ידי שאנו מתמלאים בהפרת הטוב לבורא על שהחנינו וקימנו וקרבתו לעבודתו מרב אהבתו אלינו, וכן אנו מתמלאים בנאמנות להורים ולכל הסובבים אתנו.

ולפיכך מרבים במשלוח מנות ובאהבה ואחוה חו שמחתנו

להקדיש זמן לשמע את בני המשפחה, לא לחשב כל היום רק על עצמנו ולא לחפש תמיד רק לדבר, אלא לשמע את האחרים. ולפיכך יש לנו שני אזנים ופה אחד, כי לשמע ולהכיל את השני זהו דבר גדול וחשוב יותר מהדבור.

ד. בפורים אנו מגלים את אהבת ה' אלינו, ועל כן אנו מתחפשים ומתבסמים ושוכחים מכל ההבלים של העולם הזה ואיננו עוסקים בתורה ובתפלה כל היום כביום הכפורים - כיון שאנו מגלים את גדל אהבת הקב"ה אלינו גם בזמן שאנו שקועים בחמר - וכל זה מחמת שאנו העם הנבחר ואהבתו אלינו כאהבת אב לבנו יחידו בכל מצב ובלי שום סבה. ובזה יובן מה שאמר האריז"ל שפורים גבוה יותר מיום הכפורים, כיון שבפורים אנו מגלים את גדל הקרבה שלנו לקב"ה בכל מצב, ושכל מעשינו מעלים נחת רוח תמיד לה' יתברך, כי אנו מקדשים את החמר.

ה. אנו רואים בנביא פעמים רבות ששונאי ישראל עמדו על כלל ישראל לכלותם, וכאשר כלל ישראל שבו בתשובה ושמעו לנביא ולשופט שה' העמיד להם - הם נושעו מאויביהם - וזה המהות של פורים, שכלל ישראל התערבו בגוים ולא שמעו למרדכי ועל ידי הסרת הטבעת הם שבו בתשובה.

וכן בימינו שאויבי ישראל נשאו ראש, עלינו להתחזק באמונה ובתשובה וקרבת ה'. וכבר אנו רואים בחוש איך כלל ישראל מתחזק באמונה בתורה ובמצוות בימים אלו, וראוי לנו לבחון את עצמנו מה אנו מתחזקים, וכן להרבות בתפלה לפני השוכן במרומים על כל הנתונים במצר ובשביה שישובו לביתם ונזכה שיקים בנו במהרה "פדויים לציון ברנה" (מתוך הפזמון 'חסל סדור פסח').

א. בפורים אנו מגלים כמה אנחנו קרובים לקב"ה - שלא יבושו ולא יכלמו לנצח כל החוסים בה, ולכן אנו מתבשמים עד דלא ידע, כי כאשר אדם ראה כמה הקדוש ברוך הוא קרוב אליו וכמה שכר טוב עתיד להיות על כל מצוה ומצוה הוא יוצא מגדרו מרב שמחה וכסופין לה'.

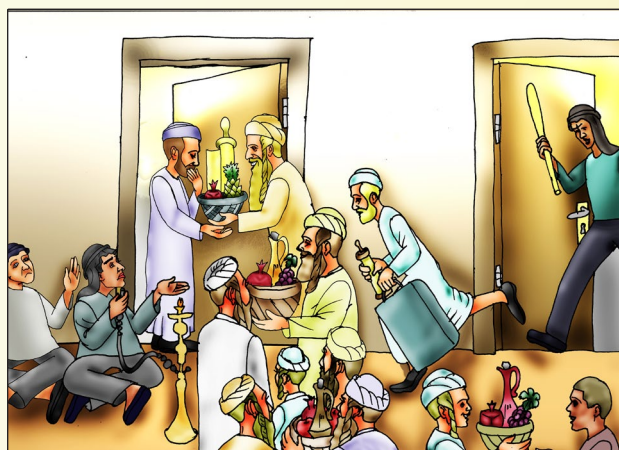
אלא שאנו בעולם ההסתרה והנסיון ואנחנו לא יודעים כמה טוב יש לנו והולך להיות לנו, אולם בפורים אנו מגלים שבתוך ההסתרה ה' נמצא וה' הולך להרעיף עלינו כל כך הרבה טוב ואנחנו מתמלאים בשמחה והכרת הטוב לבורא ולהורים שהביאו אתנו לעולם ולרכיבים שמלמדים אתנו להתקרב לקב"ה, וכן לאשה והילדים שבזכותם אנו זוכים לעולם הזה ולעולם הבא, ולכן מרבים בפורים באהבה ואחווה זה עם זה.

ב. כל אחד ואחד צריך לראות את עצמו בתוך מגלת אסתר ואם אדם רואה שהוא מנח בסעודה של אחשוורוש וכל הזמן הוא טרוד בעניני העולם הזה ותאוותיו, עליו לעשות 'ונהפך הוא', וגם אם אדם לא רגיל לשמר על עיניו הוא יכול לעשות מהפך בפורים. וכאשר אדם יתרגל לא להסתכל ולא להיות סקרן אלא ישמר על עיניו בקדשה ובטהרה - ההרגל יעשה אצלו טבע.

ג. בפורים, היכן שאנו הולכים ועם מי שאנו מדברים יש הרגשה מרוממת וטובה - חוש הומור ומלים טובות נשמעות מכל אחד - וראוי לנו להמשיך זאת לכל השנה, לא לשדר כל היום פנים רציניות, לא להתרגל לתת כל היום בקורות, הערות וצוויים בבית, אלא לשדר אוירה שמחה, לומר בדיחות ולפרגן הרבה.

פנינים מצויירים

ולפיכך גם אם היו חסרים תבות במגלה עד חצייה וקראם בעל פה, יצא בדיעבד (שו"ע שם). ללמדנו שניכונים בתוך המגלה את הנסים שלנו, את החסד שה' עושה עמנו בכל יום ויום. נס המגלה התפרס על שנים רבות, ומרדכי ואסתר בחכמתם צרפו את כל הספור שהיה נראה כטבע ולא קשור זה לזה, ומכך יצאה המגלה.

פעמים רבות אדם מבקש על דירה או על אשה ובסוף הקב"ה שולח לו את ישועתו בדרך שנראית פטבעית, ברם, עלינו לזכר שהקב"ה מסובב הכל בכדי שנוזכה לישועה שלנו. וצריכה להודות לה' על החסדים והישועות בכל זמן, ולא לחיות מתוך הרגל שהכל מובן מאליו.

פורים בא לעורר אותנו שלא נחיה בהסתרה, שנעצר ממרוצת החיים ונתבונן שכל מה שקורה בעולם בכלל ועמנו בפרט - נעשה על ידי הבורא ברוך הוא בכדי לקרבנו אליו, וגם בזמנים של הסתרה שאנו כביכול לא רואים את ה', ה' נמצא ומשגיח עלינו. וכאשר נתבונן ברב הטובות שאנו מקפים בהם, מיד נראה את ה' ואת רוב טובו וחסדו.

וכשנתבונן בספור המגלה נשכיל, שגם כאשר הכל נראה בדרך של הסתרה וטבע - ה' מסובב ועושה הכל - וצריכה להתבונן ולדבר מזה בכל עת, "אתה נושם ובריא, זה נס! תודה לקב"ה".

וחמותי אחרי כמה דקות, חמי נכנס לבית ואמר 'יש לי חבר שהוא מהנדס, התפללתי אתו כעת מעריב ספרתי לו על מה שארע בדירתכם והוא אמר שמחר בבקר הוא יבוא לדירה לראות את הסדק אם זה מסכנ? הרגשתי שיד ה' מלזה אותי.

למחרת בבקר המהנדס הגיע והורה על חזוק באחד העמודים, על המקום הוא שוחח עם קבלן מסים, רשם תכנית ואמר לי שבמים הקרובים אהיה עמו בקשה אחרי כמה ימים התקשרתי אליו והוא הודיע לי שיש כבר את הברזל הדרוש לחזוק ובעוד יומים יבואו להתקין אותו. שמחתי מאד, חמי שלם את ההוצאות וכך כעבור כשבוע וחצי מיציאתנו מהבית יכלנו לשוב הביתה בלב רגיע.

עברנו עוד בשלושה חודשים של שפוצים מלזים ברעש אך ב"ה השפוצן הסתיים בהצלחה. ראש חדש אדר של שנה שעברה בא גם הוא, הילדים שבו מקדם לרגל ראש חדש, תוף כדי שאני עולה יחד עם כלם אני מבחין בסבלים שעולים ויורדים עם רהיטים שונים לקומה שמעלנו, הבנתי שהשכנים מלמעלה מגיעים לגור בדירתם.

אחרי כמה ימים חלפתי בחדר המדרגות ליד בעל הדירה אולם לא הייתי מסגל לומר לו שלום מרב הצער שהוא הסב לי, ידעתי שאני צריך לותר ולסלח אבל היה קשה לי, שוחחתי עם רעייתי והיא אמרה: גם לי קשה לסלח אבל כדאי שנגמור עם הסכסוך הזה, כי שכנות טובה הנו דבר יקר מאד ולא כדאי לשמור טינה ולחיות בחסר אהבה שנים רבות עם שכנים שגרים בסמיכות אלינו, חבל שהילדים יחיו חיים של מריבות ולא חיי שלווה ואחדות.

הסכמתי עם כל מלה ואמרת, "בעוד כמה ימים מגיעים ימי הפורים, נשלח להם משלוח מנות מכבד עם מכתב יפה וברכות לרגל המעבר לדירה המשפצת", ארזנו במשלוח יפה כמה דברים מתוקים. כתבתי במאמץ מלים מעמק הלב 'לשכנים החדשים פורים שמח, ישוב טוב, שלווה ונחת. מהשכנים שגרים בדירה מתחתיכם...'

פורים בבקר הגיע, עליתי עם המשלוח ודפקתי על הדלת, אחד הילדים פתח, הגשתי לו את המשלוח וחמקתי מהר הביתה, הרגשתי שבמשלוח הזה אנו מקימים את מצות משלוח מנות בהדור רב....

מצוות היום העסיקו את ראשי ואני שכחתי מהמשלוח של הבקר, באמצע סעודת פורים אחד הילדים פתח את הדלת, ולבית נכנס השכן מלמעלה עם משלוח מנות משקע וססגוני מיד קמתי לקראתו והוא נגש אלי לחץ לי יד בחמימות גדולה ואמר 'עברנו תקופה לא קלה בכלל, בתוף כל השפוצים, אחד הילדים אצלנו נזקק לאשפוז בבית חולים, הייתי צריך לתמון בין הבית והמשפחה לילד ששהה בבית החולים ובתוף כל זה גם לראג לבגיה, אני בטוח שגם אתם עברתם תקופה לא קלה עם כל השפוצי, אני ממש מתנצל על שיחת הטלפון החפוזה שהיתה באותו ערב ואני רוצה לפצות ולשלם על כל הנזקים שנגרמו לכם.'

אמרתי לו שהכל בסדר, ושוה לשלם בכדי לקנות שכנים טובים, פצחתי ברקוד של 'ל'יהודים היתה אורה' אורה של שלום ואחוה, אורה של ותר והבנה, אורה של מצוה, שמביאה עמה טובה וברכה.

אחרי כשבועיים - בבקר אחד בשעה שבע אני מתחיל לשמע קדיחות ורעשים חזקים של דפיקות מעל הראש שלי הבנתי שהשפוצים החלו, הילדים קמו בבקלה והזדרזתי לארגן אותם ולצאת מהבית. כששבתי הביתה בצעהרם צפתה לי הפתעה לא נעימה, כל הבית היה מלא אבק, הבגדים, השלחנות והכסאות, מרב לחץ שכחתי לסגור את החלונות והפועלים מהדירה למעלה שברו קירות וזרקו פסלת וזה גרם לאבק רב שחדר לביתי, לא ידעתי כמה להתחיל אולם לא היתה לי בררה אחרת וכך פתחנו בנקיון של פסח באמצע השנה.

למחרת סגרנו את כל החלונות, ברם, בצעהרם שוב צפתה לנו הפתעה לא נעימה הרבה יותר מאתמול...

כמה שנים קדם לכן גם אנחנו שפצנו והוספנו חדר לדירה שלנו, וכעת כאשר שבנו הביתה, הבחנו בסדק גדול שנוצר בבית שלנו, בתקרת החבור שבו הוספנו חדר, הסדק היה כה גדול שהתפרס על כל רחב התקרה מצד לצד, צמוד לסדק היתה חגורת בטון ואני חששתי שהקורה הזו לא תנחת עלינו חס ושלום, הזהרתי את כל המשפחה שלא יעמדו באזור הסדק ועליתי מיד לקומה למעלה, שם היו רק ערבים שאמרו שזה לא אשמתם וצריך לדבר עם הקבלן.

המתנתי לקבלן וכאשר הוא בא בסוף אמר שבאותו בקר הם נסרו קיר גדול מאד מבטון והפילו אותו על הרצפה בבת אחת, דבר שזעזע את כל הרצפה וכנראה מכך נוצר הסדק, הוא הוסיף ואמר אל תדאג אנחנו עושים הכל על פי תכנית מהנדס. שאלתי אותו: המהנדס אשר לנסר את כל הקיר ולהפיל משקל עצום שכזה בבת אחת על בגין ישן כל כך?! הוא אמר לי "לא יודע, תדבר עם בעל הבית ונכנס לדירה", בנתיים רעייתי התקשרה להוריה והם אמרו שזה מסכנ לגור בדירה ושכדאי מאד שנובאו אליהם.

התארגנו בחפזה ויצאנו לבית חמי וחמותי, בערב שוחחתי עם בעל הדירה שמעלי והוא השיב לי באדישות "אנחנו עובדים על פי מהנדס ואין לה מה לחשש", אמרתי לו שנוצר סדק גדול בדירה ואני חושש מכך מאד, הוא ענה באדישות "זה בעיות שלך ותתמודד אתם לבד" ונתק את השיחה.

התמלאתי בכעס כלפיו, ראשי היה כבד עלי מאד ונכנסתי לחרשה קטנה ליד הבית של חמי וחמותי, התישבתי על ספסל והתחלתי לחשב; כל הבלגן של הימים האחרונים עברו במחשבותי, לא היה לי קל וגם לא לילדים, חשבותי על השכן מלמעלה ועל חסר ההתחשבות שלו, הוא אפילו לא התנצל וזה כאב לי נורא.

הרגשתי חסר אונים וידעתי שרק ה' יכול לעזר לי, בקשתי מעמק לבי ואמרתי: 'רבונו של עולם, קדם כל אני מודה לה שיש לי דירה ואני לא צריך להתרוצץ מדירה לחברתה כמו השכנים שגרו מעלי, כנראה שלא הערכת את הדירה, ורק כעת כאשר אני לא יכול להיות בדירה, וכל בני משפחתי לא נמצאים בשלווה ובנחת אני מעריך כמה טוב היה לנו ושווה יהיה לנו. אני מבקש ממך ה' שתתן לנו עצה נכונה איך לשוב לדירה, ותתן לנו פוחות לעבר את כל תקופת הבגיה של השכנים בקלות ובלי מריבות וכעסים.

סימתי את תפילתי והרגשתי הקלה בלבי, היתה לי הרגשה פנימית "אל תדאג ה' אתה, הכל יסתדר", כשבאתי לבית חמי

